

veielse, uden at jeg i Grunden mener, at nogen Forhandling derom vil føre til det Mindste i Dag. Jeg vil henstille, om ikke en Del af den berettigede Uvillie, som i Virkeligheden hidrører fra, at Tiden gaar hen, uden at der udrettes Noget, med mindre Ret overføres paa den midlertidige Finantslov, idet det i Virkeligheden er ganske andre Forhold, ganske andre Momenter, ganske andre Omstændigheder, mod hvilke Uvillien naturlig er rettet, og det, det gjælder om, er da ved nærmere Fordybelse i Underjøgelse af Forholdene at fjerne disse Momenter og Omstændigheder, idet i Virkeligheden den midlertidige Finantslov kun er et Symptom paa en uheldig Tilstand; men det er ikke det egentlige Hovedmoment i Tilstanden. Det tror jeg er den virkelige Sandhed. Jeg tror ikke, man rammer det, som man i Virkeligheden vil ramme, naar man saaledes retter Anter mod den midlertidige Finantslov. Holdes den indenfor de Grændser, hvortil den bør være henvisst, saa tror jeg, den fyldestgjør de Krav, der stilles til den — jeg har ikke det Mindste imod og ser gjerne Forbedringer i Affattelsen, dette har jeg flere Gange udtalt — og man maa som sagt paa ingen Maade udlede Noget deraf, at man ikke har kunnet komme til Enighed om, hvad der laa i den midlertidige Finantslov, der var affattet paa samme Maade for hele Aaret, som naar den var holdt indenfor sine naturlige Grændser. Man maa heller ikke sammenstille den foreløbige Lov, som blev vedtagen i April 1877, og den senere midlertidige Finantslov, som blev vedtagen af Rigsdagen; thi de havde et ganske andet Indhold end de sædvanlige midlertidige Love. Det vil erindres, at der i den foreløbige Lov af April 1877 fandtes et Tillæg, som havde en meget forskjellig Betydning fra de sædvanlige virkelige midlertidige Finantslove, idet den indeholdt Bemyndigelse til at afholde de Udgifter, som vare vedtagne baade af Folkethinget og Landsthinget ved den den 31te Marts samme Aar stedfundne eneste Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1877—78, og ligeledes vil det erindres, at der i den midlertidige Finantslov for 1877—78 var tilføjet en Afgang for Regjeringen til at afholde saadanne overordentlige Udgifter, som fandtes optagne paa det af Folkethinget den 31te Marts hint Aar vedtagne Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1877—78, forsaavidt angik Arbejder og Foranstaltninger, der allerede vare paa begyndte. Derved stilledes naturligvis disse Love ganske udenfor de jævne, bestedne almindelige midlertidige Finantslove. Jeg deler fuldstændig Uvillien over den Tidspilde, som finder Sted med Hensyn til disse Sagers

Fremme; men jeg tror, at man som sagt gjør den midlertidige Finantslov nogen Uret, naar man paa den vil overføre den Uvillie, som hører andet Steds hen. Selve den midlertidige Finantslov er et Forsøg, som er udsprunget af Agtelse for Grundloven, paa, naar engang den beklagelige Situation foreligger, at holde sig saa nær til Grundloven, som man under de givne Forhold kan. Som sagt, efter hele den Bending, Sagen har faaet, og jeg tilføjer ikke mindst efter det Foredrag, vi have hørt af den ærede Ordfører, finder jeg ingen Anledning til at gaa ind paa Enkeltheder.

Udsig: Naar jeg har begjæret Ordet, er det for at udtale, at jeg ganske vist, som Sagen nu foreligger, ikke finder, at der kan være nogen synderlig Grund til at lade Lovforslaget undergaa endnu en Behandling en følgende Dag, men at vi maa kunne slutte Behandlingen af den midlertidige Finantslov idag, og at jeg derfor agter at stemme mod Overgangen til 3die Behandling. Men jeg har dog troet at burde forvare mig imod, at jeg gjør det aldeles af de Grunde, som ere anførte i Udvalgets Betænkning. En saadan Forvaring er ganske vist i og for sig ikke nødvendig, thi fordi man stemmer for et vist Resultat, er det ingenlunde givet, at man stemmer paa de Grunde, som derfor ere angivne af dem, der have foreslaaet Resultatet. Men Sagen stiller sig dog noget anderledes her, hvor det maa siges, saaledes som alle Omstændigheder ere, at være givet, at selve Resultatet af Afstemningen er uden praktisk Betydning, saa at det kunde synes, som om den Afstemning, der skal finde Sted, og som er ønsket, skulde angaa netop disse Motiver. Det er denne Omstændighed, som gjør, at det har forekommet mig, at jeg dog havde nogen Grund til at udtale en saadan Forvaring som den, jeg har tilladt mig at udtrykke. Men netop fordi selve det Spørgsmaal, som er fremdraget af Udvalget, ikke forekommer mig at kunne siges at have nogen praktisk Betydning for Tiden, tror jeg ikke, jeg bør indlade mig videre paa, hvad der er blevet anført til Fordel derfor. Jeg tror at kunne lade mig nøie med den Forvaring, at jeg for mit Vedkommende ligesom Udvalget ganske billiger, at Regjeringen har indbragt det foreliggende Lovforslag, men at for mig en Konsekvens deraf er, at hvis Finantsloven ikke var bleven færdig til den 1ste April, hvis der kunde være den mindste Tvivl om, at den ikke blev færdig til den 1ste April, vilde jeg ogsaa have stemt for dette af Regjeringen indbragte Lovforslag. For mig vilde denne Billigelse af Regjeringens